

Γεώργιος Βασιλειάδης Γ' βραβείο στην κατηγορία «ερωτική ποίηση»

«Όσο υπάρχει ελπίδα...»

Μερικές φορές, η ζωή είναι άδικη... Όταν ξέρουμε τι θέλουμε, δεν το έχουμε, κι όταν το έχουμε, δεν το θέλουμε...

Έτσι κι εγώ... Κάθομαι άπραγος και κοιτάω, μα δεν μπορώ να μιλήσω. Και είναι τόσα που θέλω να σου πω... Τόσα που θέλω να κάνω... Τόσα που νιώθω... Αχ και νά 'ξερες... Μέσα μου καίει μια φωτιά... Μέσα σου μόνο μια σπίθα... Δεν πειράζει όμως. Άλλωστε, όλες οι φωτιές από μια σπίθα δεν ξεκινάν;

Ναι, μα εσύ έχεις κλείσει τα μάτια σου και έχεις κρύψει τη σπίθα από κάτω. Και πρέπει να πέσεις για να τα ανοίξεις. Όμως η πτώση πονάει... Και για εμένα ο πόνος είναι διπλός...

Μετά την πτώση όμως, έρχεται η άνοδος. Και τότε, εγώ θα είμαι εκεί να σε κρατώ μην πέσεις ξανά. Κι ας μην έχω αυτό που θέλω... Έχω όμως κάτι άλλο. Υπομονή κι επιμονή. Κι ένα τρίτο ακόμα... Αυτό που ξεπήδησε από το κουτί της Πανδώρας τελευταίο... Την ελπίδα... Κι όσο υπάρχει ελπίδα, δεν θα πάψω ποτέ να αγωνίζομαι και να προσπαθώ. Γιατί η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Και η ελπίδα υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντοτε, νυν και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων.